

Αριθμός: 36047/2005.

Αριθμός κατάθεσης: 10485/2005.

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΣ : Γεωργία Κουτρούλα, Πρόεδρος Πρωτοδικών, που ορίστηκε με κλήρωση σύμφωνα με τον νόμο.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Δεν ορίστηκε.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ :12-10-2005.

ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ: 1] Αστικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία[.....], με έδρα την Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρο του , 2] Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία [.....], που εδρεύει στην Αθήνα και νόμιμα εκπροσωπείται, 3] Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία [.....], που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 4] Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία [.....] με διακριτικό τίτλο «.....», που εδρεύει στο Αττικής και νόμιμα εκπροσωπείται, που παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου τους δικηγόρου Γρηγόρη Τρικούκη (AM4702).

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία [.....], που εδρεύει στη και νόμιμα εκπροσωπείται, ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με το όνομα [.....], που εδρεύει στη, που δεν παραστάθηκε.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΑΙΤΗΣΗ :16-3-2005.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ: 10485/2005.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΔΙΚΗΣ: Προσωρινή ρύθμιση κατάστασης, [συγγενικά δικαιώματα εύλογης αμοιβής σε ξενοδοχεία].

Η συζήτηση έγινε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν.2121/93 περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην αποτροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτελέσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζεται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και τον παραγωγό του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας-παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα

αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αστικές στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής, (Εφ.Αθ.1388/2000 Ελλ.Δνη 41,408). Εξάλλου, το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν.3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (&1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (&2)), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν.3057/2002, καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «1. Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο δικαστήριο 2... 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της εισπραξής και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική κατάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς.

Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους.

Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα [εύλογη αμοιβή] στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη [αρθρ. 3&2] καθίστανται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης, είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της ως άνω διατάξεως είναι προφανές ότι το κρίσιμο στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια [ΑΠ 907/2003 Ελλ.Δνη 44,1481]. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης με τη οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν.2121/93 όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία [ΑΠ 820/2003 Ποιν.Δημ.2003,1070 με παρατηρήσεις Γ.Νουντιάλη Δ.Ν. Δικηγόρου], αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη [π.χ. κεραιάς], τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν [δημόσια εκτέλεση] να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής.

Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού [των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός] από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραιάς που εξυπηρετεί όλο το κτήριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια

του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής,[βλ. επί όλων αυτών Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ.2002.217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Καλλίνικο Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ.2000.112, Κοτσίρη τελικώς στο άρθρο «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002.251 μετά από προγενέστερες στο «Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας» εκδ.1999, σελ.134, επιφυλάξεις του, που άπτονταν κυρίως του θέματος της επιλογής ή μη της αναμεταδοτέας ύλης από τον ξενοδόχο, το οποίο είχε τεθεί και από τις προηγηθείσες όμως του νόμου 2121/1993:ΑΠ 61/1981 ΠΧρ ΛΑ.443,135/82 ΕΕμπΔ ΛΔ.684, βλ. σχετ. και παλαιότερη γνωμοδότησης Ασπρογέρακα-Γρίβα με τις εκεί παραπομπές στις αντίθετες 47/1995 και 67230/76 διατάξεις του Εισαγγελέως Πρωτοδικών Αθηνών, καθώς και την αντίθετη με τα παραπάνω, συνταχθείσα πριν την ψήφιση του ανωτέρω νόμου και προσκομιζόμενη από την καθής και τους υπέρ αυτής παρεμβαίνοντες, από 4-2-1993 γνωμοδότηση Δ.Τσάτσου και Α.Λοβέρδου].

Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [παρ.3 αρθρ.49]. Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι, προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσόν αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [49 παρ.2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της, από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [βλ. Κουμάντο: πνευματική ιδιοκτησία σελ.153, 160, 190-191, Καλλινίκου: Τα θεμελιώδη θέματα το νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ.39 επ.]. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49&1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεως τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως οι νόμοι 2121/93 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [εις εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Ενόψει αυτών, στον εθνικό Δικαστή ανήκει η ανάλυση της έννοιας αυτής με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί

προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφήματων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις», [βλ. Αρμ.2003 σελ.1699, Δικ. Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8&2 της παραπάνω 92/100/ΕΟΚ οδηγίας]. Συνεπώς στην κρινόμενη υπόθεση, υπό το φως των στόχων της παραπάνω οδηγίας και του πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.3121/1993, το Δικαστήριο θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής λαμβάνοντας υπόψη μεταξύ άλλων την αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, τον αριθμό των δωματίων του ξενοδοχείου, το δείκτη πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, την εμπορική ή τουριστική έκταση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο, τις συμβατικές οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων κ.λ.π.. Περαιτέρω ο Ν.2121/1993 στο άρθρο 55&2 αυτού καθιερώνει ένα τεκμήριο αναλυτικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση των συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα αυτών και αυτό δε, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίσουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους παραπάνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των ασκουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας αποδεικνύοντες ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων, και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή των, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σ' αυτούς μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 Ποιν. Δικ. 2003, 237).

Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμηρομένη. Είναι προφανές ότι, ο νομοθέτης προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για την νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι οργανισμοί κατ' άρθρο 57 παρ. 1 του ίδιου νόμου, δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών. Σημειωτέον ότι, ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55&3., ότι: «για την δικαστική επίδιωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά

των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών».

Περαιτέρω πρέπει να σημειωθεί ότι, ο νομοθέτης με το άρθρο 44 παρ. 1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, μέχρις ότου, το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. Κ.Πολ.Δ. που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ Κ.Πολ.Δ., εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 Κ.Πολ.Δ., δηλαδή συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει έρευνα στο Ν.2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων 682 επ.Κ.Πολ.Δ., καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται για γεγεννημένη απαίτηση, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχοντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 Κ.Πολ.Δ., είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με τη μορφή της προσωρινής επιδίκασης των άρθρων 728 και 729 Κ.Πολ.Δ.

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες επικαλούμενοι την ιδιότητά τους ως νόμιμα κατ' άρθρο 54 του Ν.2121/1993 συνεστημένων μόνων αντιπροσωπευτικών οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης περιουσιακών συγγενών δικαιωμάτων ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, ζητούν να καθορισθεί από το δικαστήριο η εύλογη και ενιαία

αμοιβή που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών, να λάβουν για τα έτη 2003 και 2004 από την καθής, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου και προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους μέσω των εγκατεστημένων σε κάθε δωμάτιό της τηλεοράσεις, που προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, επειδή αυτή αρνείται να προσέλθει σε σχετική μαζί τους συμφωνία και σε οποιαδήποτε καταβολή αμοιβής. Ειδικότερα οι αιτούντες ζητούν να καθορισθεί προσωρινά η εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή στο ποσό των 0,15 ευρώ και 0,18 ημερησίως και ετησίως 54,75 και 65,7 για κάθε δωμάτιο για τα έτη 2003 και 2004 αντίστοιχα και βάσει του αριθμού των δωματίων της καθής [52] σε 7.390,81 ευρώ συνολικά για τα δύο έτη, συμπεριλαμβανομένου του από 18% Φ.Π.Α. και να επιμερισθεί αυτή [εύλογη αμοιβή] σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται απ' αυτούς κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, σε ποσοστό 50% της αμοιβής αυτής για τους ηθοποιούς, 25% εξ ημισείας για τους μουσικούς και τραγουδιστές, δηλαδή σε 12,5% για κάθε μια από αυτές τις δυο κατηγορίες και στο υπόλοιπο 25% για τους παραγωγούς, επικαλούμενος δε περαιτέρω επείγουσα περίπτωση ζητούν να υποχρεωθεί η καθής να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των παραπάνω αιτουμένων ποσών. Η αίτηση αρμόδια εισάγεται για συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι επαρκώς ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2&&1, 3, 32, 46, 47, 49, 54,55,56,58 του ν.2121/93όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το Ν.3057/2002.

Από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφα και την εν γένει διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Οι αιτούντες Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης έχουν συσταθεί νόμιμα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 54 ν.2121/1993, έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών και συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται της κατηγορίας των δικαιούχων που εκπροσωπούν. Ο πρώτος των αιτούντων έχει ως μέλη ηθοποιούς, ο δεύτερος μουσικούς, ο τρίτος τραγουδιστές και η τέταρτη παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων των παραπάνω οργανισμών, κατ' άρθρο 55 του ν.2121/1993 είναι η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου παραπάνω νόμου, η οποία καταβάλλεται υποχρεωτικά μόνο σ' αυτούς από τους χρήστες, αλλά και η προβολή των σχετικών αξιώσεων για τη καταβολή της αμοιβής αυτής. Νομιμοποιούνται συνεπώς να επιδιώξουν δικαστικό καθορισμό της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, ανεξάρτητα από το εάν υπάρχουν και άλλοι συνδικαιούχοι, που δεν είναι μέλη τους ή είναι μέλη άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι η καθής είναι ιδιοκτήτρια και διαχειρίστρια του ξενοδοχείου «.....», που βρίσκεται επί της οδού στη Το ξενοδοχείο αυτό ανήκει στην κατηγορία των 4 αστέρων και διαθέτει 52 δωμάτια, στα οποία η καθής προς ψυχαγωγία των πελατών της και για την επικερδέστερη εκμετάλλευση της επιχείρησής της αυτής έχει εγκαταστήσει δέκτες τηλεόρασης μέσω των οποίων οι ένοικοι των δωματίων της έχουν τη δυνατότητα πρόσβασης σε όλα τα προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, που μεταδίδονται εντός της ελληνικής επικράτειας.

Ερμηνείες και παραγωγές των αιτούντων μεταδίδονταν καθημερινά καθόλη τη διάρκεια του έτους 2002 και ψυχαγωγούσαν την πελατεία της καθής. Άλλωστε, η αναμετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού[των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός] από δέκτη

τηλεόρασης εγκατεστημένο μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση, όπως η εν προκειμένω μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια της επιχείρησης [ξενοδοχείων] της καθής από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικώς για τη χρήση αυτή αμοιβής [βλ. Κουμάντο ο.π. σελ.217 με παραπομπές και σε αντίθετες απόψεις, βλ. Δ.Καλλινίκου «πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα» 2000 σ.112].

Συνεπεία των παραπάνω οι αιτούντες δικαιούνται για την προαναφερόμενη παρουσίαση των ερμηνειών και παραγωγών εύλογης αμοιβής, καταβλητέας από την καθής εταιρία. Οι αιτούντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με το ξενοδοχειακό επιμελητήριο, μέλος του οποίου είναι και η καθής, για τον καθορισμό της οφειλομένης από τα ξενοδοχεία εύλογης και ενιαίας αμοιβής του παραπάνω άρθρου, αλλά η προσπάθεια αυτή απέτυχε. Έτσι συμφώνησαν μεταξύ τους και κατάρτισαν κοινό αμοιβολόγιο, που νόμιμα δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες με το οποίο, ως αμοιβή, για τα ξενοδοχεία 4 αστέρων, για το έτος 2003, ορίστηκε το ποσό των 0,15 Ευρώ και για το έτος 2004 0,18 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, αφού υπολογισμός αμοιβής αυτών επί ακαθαρίστων εσόδων [άρθ.32 ν.2121/93] είναι εξαιρετικά δυσχερής, πολυδάπανος και χρονοβόρος, η δε συγκεκριμένη χρήση των έργων έχει στην περίπτωση των ξενοδοχείων όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης. Η καθής αντιλέγει ως προς το εύλογο αυτής της αμοιβής, το δικαστήριο συνεκτιμά ότι η παραπάνω κατ' αποκοπή αμοιβή καθορίστηκε από τους αιτούντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της Ελλάδος, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη στοιχεία όπως οι διαφοροποιήσεις από περιοχή σε περιοχή της τουριστικής κίνησης και της τελούσας σε συνάρτησης με αυτή πληρότητας κάθε ξενοδοχείου. Από την πληρότητα που επιτυγχάνεται, εξαρτάται και το ύψος των εσόδων της επιχείρησης και κατά συνέπεια και η ωφέλειά της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών τηλεόρασης των τοποθετημένων στα δωμάτια των πελατών της. Τέτοια στοιχεία πρέπει, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, ακόμη και όταν αυτή προσδιορίζεται σε ορισμένο κατ' αποκοπή ποσό. Για την κρίση του Δικαστηρίου πρέπει να ληφθούν υπόψη η οικονομική κρίση και το ότι το γεγονός ότι η πόλη της Θεσσαλονίκης παρουσιάζει μειωμένη τουριστική κίνηση σε σχέση με την αντίστοιχη στην πρωτεύουσα της χώρας ή σε άλλες περιοχές που αποτελούν σταθερά μέρη διακοπών για ημεδαπούς και ξένους.

Σύμφωνα με τα παραπάνω η ενιαύσια αμοιβή που πρέπει να καταβληθεί στους αιτούντες, πρέπει να προσδιορισθεί προσωρινά από το δικαστήριο στο ποσό των 27 ευρώ για όλο το έτος 2003 για κάθε δωμάτιο και συνολικά σε 1404 ευρώ [27 ευρώΧ52 δωμ.] και σε 29 ευρώ για το έτος 2004 για κάθε δωμάτιο συνολικά σε 1508 ευρώ [29Χ52].Συνολικά δε για τα δυο ως άνω έτη ανέρχονται σε 2.912 ευρώ.

Η αμοιβή αυτή κρίνεται, κατά πιθανολόγηση και προσωρινά ως εύλογη και ανταποκρίνεται στην ωφέλεια που αποκομίζει η καθής από την εγκατάσταση δεκτών τηλεόρασης στα δωμάτια του ξενοδοχείου τους και τη μέσω αυτών δυνατότητα μετάδοσης ερμηνειών και παραγωγών των αιτούντων. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει, κατά τη μεταξύ τους συμφωνία, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές. Συνεπώς η προσωρινή εύλογη αμοιβή για τις παραπάνω

κατηγορίες ανέρχεται σε 1456, 728, 364 και 364 αντιστοίχως. Πιθανολογήθηκε περαιτέρω ότι, συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως από τα ποσά αυτά προς αντιμετώπιση άμεσων βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους. Επομένως πρέπει η αίτηση να γίνει δεκτή κατά ένα μέρος ως βάσιμη και στην ουσία της, συμψηφιζομένων των δικαστικών εξόδων μεταξύ των διαδίκων κατ' άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ., λόγω του δυσερμηνεύτου των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά ένα μέρος την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει η καθής να καταβάλει στους ηθοποιούς, τραγουδιστές, μουσικούς και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, για τα έτη 2003-2004 στο ποσό των δυο χιλιάδων εννεακοσίων δώδεκα [2912] ευρώ συνολικά και για κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται ειδικότερα από τους αιτούντες στα ποσά των 1456 ευρώ, για τους ηθοποιούς, 728 ευρώ για τους παραγωγούς, 364 ευρώ για τους τραγουδιστές και 364 ευρώ για τους μουσικούς.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθής να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες το ήμισυ των παραπάνω ποσών.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στη Θεσσαλονίκη, στις 16-11-2005, με την παρουσία και της Γραμματέως Κατερίνας Φυσικουδης.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ